

«καμία εξέγερση δεν πάει χαμένη, βάζει το σπόρο για την επόμενη»

Για τις μέρες του Δεκέμβρη...

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του '08, αποτελεί ίσως ένα κομβικό σημείο του λαϊκού κινήματος. Ενός κινήματος που όπως αποδείχτηκε από την πρώτη κιόλας μέρα, ξεπεράστηκε κατά πολύ, από την δυναμική και τη μαζικότητα της εξέγερσης. Η φλόγα του Δεκέμβρη, γράφτηκε σαν σύνθημα που όλους μας ενώνει, σε κάθε τοίχο, σε κάθε μαυροπίνακα κάθε σχολείου. Ήταν η φλόγα για να γεννηθούν καινούργιες ιδέες και ένα καλό σχολείο, για να σφυρηλατηθούν συνειδήσεις.

Τα δικά μας δεκεμβριανά, η δικιά μας γροθιά στο στομάχι του πολιτικού κατεστημένου, έδρασε ως καταλύτης νέων εξελίξεων. Έγιναν συγκλίσεις, ανακατατάξεις, αναθεωρήσεις. Διαμορφώθηκαν συνειδήσεις. Ξεκίνησαν νέες ιδέες, ξεπήδησαν οράματα, δημιουργήθηκαν νέες δομές και στήθηκαν στη βάση του λαϊκού κινήματος. Του λαού που εξεγείρεται. Τίποτα δε χάθηκε. Τίποτα δεν τελείωσε. *«Ο Δεκέμβρης δεν ήταν απάντηση, ήταν ερώτηση».*

Η εξέγερση του Δεκέμβρη έβαλε το σπόρο για την επόμενη εξέγερση.

Ο Δεκέμβρης του '08 πήρε και θέριασε τις συνειδήσεις. Τις ξύπνησε. Τις έβγαλε στο πεζοδρόμιο. Τις φώτισε και τις φούντωσε, με τη φωτιά της ελευθερίας. Τις έκτισε, με την ουσία αυτού του κόσμου. **Αλληλεγγύη - Αντίσταση - Ανυπακοή.**

Τι χάθηκε και τι κερδήθηκε ;

Ο μόνος που έχασε σε αυτή την εξέγερση ήταν όποιος/α δεν έγινε εξέγερση μέσα του και δεν άλλαξε την οπτική του. Το παλιό τραγουδάκι από τους ανθρακωρύχους του Καναδά και αργότερα της Αγγλίας καλά τα έλεγε... «πρέπει να αποφασίσεις με ποιους θα πιάς. Η με τους ανθρακωρύχους η με τα αφεντικά»

Μέσα από την ιδιότητα του δημοσιογράφου, στρατευμένου ρεπόρτερ, στο πεζοδρόμιο, δίνω ζωή σε ένα κοιμισμένο αρχείο εξεγερτικού περιεχομένου. Πρωτογενές υλικό. Μια μικρή στιγμή από το πραγματικό μέγεθος του Δεκέμβρη στην Αθήνα μέσα από την κάμερα μου και το ρεπορτάζ μου. Με την κουνημένη εικόνα απ την οργή μου. Τα λάθη και τα μείον του θυμού μου. Προσπάθησα να μην αφήσω τίποτα από τη σφαίρα του πολιτικού σε αυτήν την προσπάθεια. Επιστράτευσα την εικόνα τον ήχο τη φωτογραφία τη μουσική με ένα σκοπό. Την αντιληροφόρηση με κάθε μέσο.. Γιατί κάθε τι είναι πολιτικό. Παρακαταθήκη για την επόμενη φορά. Αυτό το υλικό δεν μπορεί να ανήκει σε έναν. Ανήκει σε όλους και όλες.

Όταν ο λαός βγαίνει στους δρόμους η κρατική μηχανή είναι ανίσχυρη. Ο Δεκέμβρης το έδειξε αυτό. Ήταν ολοφάνερο. Την ορμή της εξέγερσης, πολλοί τη φοβήθηκαν και τους χάλασε τον ύπνο. Η πόλη καταλαμβάνονταν από εξεγερμένους. Η πόλη καιγόταν. Τα ΜΑΤ δεν αρκούσαν. Εξ άλλου ήταν περικυκλωμένα σε όλη την Ελλάδα, στενό στενό, δρόμο δρόμο, σε κάθε συνοικία και σοκάκι, από τους εξεγερμένους... Ο Δεκέμβρης τους τρόμαξε. Όλο το μηχανισμό εξουσίας. Για αυτό έβγαλαν στο δρόμο σε πρώτη χρήση και τα ΕΚΑΜ, όταν οι περιπτώσεις ήταν εξόφθαλμα εκτός ελέγχου της κεντρικής εξουσίας. Για αυτό από τότε μαθαίνουν και θωρακίζονται. Κτίζουν πιο έντονα από τότε, το στρατό τους και τον εκπαιδεύουν για να τους προστατεύουν νέοι ράμπο και δικαστές ντρέντ. Γιατί φοβούνται το ξέσπασμα. Γιατί φοβούνται την αντίδραση και την αντίσταση. Για αυτό χτίζουν νέες φυλακές, για να τις γεμίσουν με ότι αντιστέκεται. Για αυτό οπλίζουν το στρατό τους, για αυτό συμπλέουν και στηρίζουν το φασισμό και το ναζισμό, την εφεδρεία του συστήματος, για αυτό βγάζουν στους δρόμους, το βαθύ κράτος, που τους προσφέρει, άμεση παρέμβαση, όπου και όπως χρειαστεί.

Για αυτό σκοτώνουν το μέλλον. Με μια σφαίρα ή με μια μαχαιριά στην καρδιά πολλών χιλιάδων νέων ανθρώπων. Τον ανθό της κάθε κοινωνίας Δολοφονούν τα 2 βασικά «συστατικά» που θα έδιναν ανάσα και φτερά στο νέο αίμα του κάθε τόπου. Δολοφονούν, χρόνια τώρα, την παιδεία και παράλληλα χτυπούν αλύπητα, το άλλο νευραλγικό κομμάτι μιας κοινωνίας, την υγεία. Γιατί θέλουν απλά, να κατασκευάζουν εύκολα και γρήγορα, καλούς και αμόρφωτους σκλάβους. Κρέας φτηνό στις μηχανές του κέρδους τους, στο όνομα πάντα της ανάπτυξη, της εκπαίδευσης, της περίθαλψης ... (αλλά) των λίγων και εκλεκτών... του μεγάλου κεφαλαίου και του φασισμού ως πρωταγωνιστή στο βαθύ κράτος.

**Απέναντι στην κρατική καταστολή,
καθήκον μας είναι να αντισταθούμε.**

Σπύρος Γ. Χαλικιάς

Υ.Γ Ευχαριστώ πάρα πολύ, τους ανθρώπους που με βοήθησαν και με συμβούλεψαν. Την Ανατολή, το Δημήτρη, το Νίκο, τη Μυρτώ και ιδιαίτερα την Ειρήνη, που χωρίς την πολύτιμη βοήθεια της δεν θα είχε ολοκληρωθεί αυτό το «ταινιάκι» των 63 λεπτών.